

Orcsik Roland

Napló, kiállítás-törmeléssel

Szintiszta kiáltás

*Sokáig nem mozdul semmi. Se odakinn, se idebenn.
Mégsem teljes a csend. Susogást hallani. Egészen apró
zörejeket, távoli reccsenéseket. A vastag, fekete erek
fokozatos dagadását. Sötétjükből kiolvad, s szétfolyik a
mélylila lehelet. Hirtelen vörös kiáltás sebzi fel az anyaméh
falát. De még nincs hová, még nem áll készen az idő
a fogadására. Hagynám így, felejtve a remény tolakodó
zöldjét. Mert előbb-utóbb minden szintiszta
várakozássá szelídül.*

Finoman átszűrjük

*Törékeny szögek tartják fogva a nyomokat, a találkozások
túlélt tanúit. Mindenki itt van, aki számít. Aki mégsem, az
másik magánvilágban tárolódik. Nincs olyan vonal, vonás,
mely ne hordana magában valamilyen titkos értelmet valaki
gyűjteményében. Ezért mindenki maga folytatja a rajzolatok
sorát, saját emlékezete szerint. Nem kell hozzá más, csak
egy pici, törékeny szög, amivel finoman átszűrjük az
elröppenő idő lepkeszárnyait. A találkozások néma nyomait.
Ahol senki sem fölösleg. Mindenki számít.*

Útközben

Másnak rejtőzik e tájék. Milyen ország, milyen betűtörmelék az agyagtáblán. Néha kiviláglik egy-egy szó, előtűnnek a tenyérbe rótt sorsvájatok. Aztán megint csak repedések. Egymásban folytatódó határvonalak, hajszálgyökerek. Szabálytalan, de pontos történetdarabok, útközben.

Vörös és sárga

Óda a tűzoltócsaphoz

Vörös akváriumban alszik a vörös, tűzoltó kígyó. Egészen magába tekeredve emésztgeti álmát. Észre se veszed, lépésről lépésre követi mozdulatod. Elég egy sercenés, kinyílik a szeme. A legapróbb lángra már reszket a vágtyól a teste. És észre sem veszed, csupa lángban állsz. Ne habozz, legyél Te a hős, szabadítsd ki a hosszú testű barátot, s gyönyörködj: a vörös felfalja a sárgát.

A félresikerültek

Torz gölemek, a félresikerültek. Akiknek fütyije vígan danolászik. Akiknek csupa száj az arcuk. Szőrösebbek, mint a kutyájuk. Olykor ránk vicсорítanak, lakmározónának belőlünk. Csak néhány falat, semmi több. Ne fukarkodjunk, van húszunk, csontunk, szívünk is elég. Igazán adhatnánk magunkból egy harapásnyit. S miután csámcsogva elszopogatnák valamelyik ujjpercünk, elégedett mosollyal hálálkodnának. Apa és fia. Kedves kis mutánsok. A letagadottak. Nem tudnak zongorázni, festeni, szépen köszönni. Nem okosak. Nézzünk csak körbe, itt bujkálnak. Ne vegyük tőlük zokon, ha nyáluk véletlen a kivaszt nadrágunkra csöppen. Csupán boldogságra éhesek. Csupán szörnyszülöttek.

Szeged, 2007. szeptember